

РЕШЕНИЕ

№ 5

гр. Нова Загора, 05.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НОВА ЗАГОРА в публично заседание на осми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ ЛЮБ. ЙОРДАНОВ

при участието на секретаря Радка Д. Чолакова
като разглежда докладваното от ГЕОРГИ ЛЮБ. ЙОРДАНОВ Гражданско дело
№ 20222220100588 по описа за 2022 година

Производството е по чл.422 във вр. с чл.415, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1, пр.1 от ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба от „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., Париж рег.№ 542097902, чрез БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България, ЕИК 204915054, вписан в Търговския регистър при Агенцията по вписванията, със седалище и адрес на управление: гр.София, п.к.1766, ж.к.,„Младост 4“, Бизнес Парк София, сгр.14, представлявано от Д.Д., чрез юрисконсулт Н.А.М. против Ю. А. В. с ЕГН ***** и адрес: **** за установяване на вземане от страна на БНП Париба Пърсънъл Файненс СА, Париж рег.№ 542097902, чрез БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България от Ю. А. В. на 1293.10 лв., от които: 1200.52 лв. - главница; 47.72 лв. възнаградителна лихва за периода от 01.02.2021 г. до 07.07.2021 г.; 44.86 лв. мораторна лихва за периода от 05.07.2021 г. до 16.11.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от 29.11.2021 г. - датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното им изплащане.

В условията на евентуалност е предявен за разглеждане осъдителен иск, с който се иска осъждане на ответника да заплати на ищеца горепосочените суми, ведно с направените разноски.

Претендират се и разноски направени в заповедното производство.

Ищецът моли ответника да бъде осъден да заплати и разноските от настоящото производство.

В исковата молба се посочва, че със съобщение по ч.гр.д.№ 1278/2021 г. по описа на Районен съд - Нова Загора, на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А. чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., клон България била предоставена възможност за предявяване на иск за установяване дължимостта на вземането, обективизирано в издадената по делото заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК.

Предвид това обстоятелство и с оглед санкцията по чл.415 от ГПК за „БНП Париба

Пърсънъл Файненс“ С.А., чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., клон България бил налице правен интерес от предявяването на настоящия иск за установяване съществуването на изискуемо вземане по Договор за потребителски револвиращ кредит № CARD-18315479 в общ размер на 1293.10 лева, посочени подробно по-горе.

Излага се, че вземането на ищеца се основавало на сключен на 24.12.2020 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ като кредитор и Ю. А. В. като кредитополучател, договор за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта № CARD-18315479, съгласно който кредиторът издал на кредитополучателя кредитна карта Мастъркард. Кредитната карта била електронен платежен инструмент и представлявала персонализирана пластмасова карта, върху която била записана електронна информация. Персонализацията на платежната карта представлявала изписването на необходимите данни, свързани с оправомощения ползвател на платежната карта, съгласно параграф 1, т.5 от ДР на Наредба № 3 на БНБ. Чрез картата се извършвала идентификация на кредитополучателя и се осъществявал отдалечен достъп до отпуснатия на кредитополучателя револвиращ кредитен лимит.

Сочи се, че минимална месечна погасителна вноска представлявала минималната месечна сума, която картодържателят следвало да направи до падежа, за да започне да възстановява кредитния лимит. Кредитополучателят бил длъжен да я внася всеки месец, за да не изпада в просрочие и кредиторът да не я блокира. Револвиращата функционалност предоставяла възможност на картодържателите да заемат многократно средства от определения им кредитен лимит, посредством предоставената им карта, като изплатените суми по усвоения кредит били отново на разположение след погасяването им. Картодържателят разполагал с възможността да погасява усвоения кредитен лимит, посредством минимална месечна вноска, а не изцяло.

Кредитният лимит представлявал одобрената от издателя сума, с която се захранва картата и до която клиентът имал достъп. Максималният лимит за всеки клиент се определял индивидуално съобразно предварително зададени рискови правила, като в настоящия случай максималният кредитен лимит бил в размер на 1000 лева.

Използваният кредитен лимит бил сумата, която кредитополучателят използвал за покупки и/или теглене на пари в брой от отпуснатия кредитен лимит.

Разполагаемият кредитен лимит представлявал сумата, която оставала на разположение по револвиращия кредит, след като картодържателят бил усвоявал суми по кредита.

Картата позволявала да бъде извършвано теглене в брой от банкомати (АТМ), плащания чрез терминални устройства и други услуги в страната и чужбина (чл.2).

Съгласно договора за използването на револвиращия кредит кредитополучателят дължал лихва, начислявана върху усвоения размер на кредитния лимит за времето на ползването му.

В договора била предвидена възможността кредитополучателят да се възползва съответно от услугата „Превод на пари по сметка“ и „Покупка на изплащане в мрежата от търговски партньори на кредитора“ (чл.3 и чл.4).

Кредиторът издавал месечно извлечение за осъществени трансакции до 15-то число на месеца, след което настъпвал периодът, в който картодържателят бил длъжен да направи погашение по кредита, като при кредитните карти от револвиращ тип били налице две възможности за изпълнение на задължението:

- посредством пълно погасяване на усвоения кредит - това събитие настъпвало, когато картодържателят погаси цялата използвана сума.

- частично погасяване на задълженията - при внасяне на сума в размер на минималната месечна вноска или по-голям, но не била погасена пълната сума по

задължението.

Извлечението се изпращало на адреса на електронната поща на кредитополучателя, а при изрично негово искане или при липса на електронен адрес в хартиена форма на посочения от него адрес, като неполучаването на извлечението не било основание за неплащане на погасителна вноска (чл.12).

Месечни погасителни вноски се правели до 1-во число на месеца, следващ издаването на извлечението.

Сочи се, че за използването на револвиращия кредит кредитополучателят дължал лихва, начислявана върху усвоения размер на кредитния лимит за времето на ползването му (чл.14). ГПР бил изчислен при допускането, че общият размер на кредита е усвоен незабавно и изцяло за срок от една година и се погасявал на равни месечни вноски, с неизменни до края на срока разходи, съгласно условията на договора за кредит. За използването на кредитната карта кредитополучателят заплащал и таксите предвидени в тарифата.

Визира се чл.16 от договора, в който било предвидено, че кредиторът има право да блокира кредитната карта по собствено решение, по искане на кредитополучателя, при изтичането на валидността на картата и/или при неплащане на една или повече месечни погасителни вноски.

Чрез функционалността „Покупка на изплащане в мрежата от търговски партньори на кредитора“ кредитополучателят изплащал избраната от него стока или услуга, посредством усвояване от кредитния лимит на револвиращия кредит, чрез предоставената му кредитна карта, без да чака за одобрение, когато имал разполагаем лимит по кредитната карта.

Твърди се, че на 06.01.2021 г. ответникът се възползвал от предвидената в чл.4 от договора възможност и било извършено усвояване, чрез функционалността покупка на изплащане по револвиращ кредит с код на усвояването CREX-18315449 за закупуването на стоки и услуги на изплащане на стойност в общ размер, посочен на стр.1 от Договора в параграф „Параметри и услуги“.

За ползването на тази услуга бил договорен ГЛП и ГПР в размер, посочен на страница 1 от процесния договор в поле „Параметри и условия“, като била посочена и общата стойност на плащанията.

Падежът по кредита бил на всяко 1-во число от месеца и тогава се дължала фиксираната месечна вноска, определена по него.

В случай, че кредитополучателят не направи плащане на тази вноска на съответния падеж, тя щяла да бъде удържана от лимита на кредитната карта и олихвена. Лихвата се начислявала от деня на падежа, когато вноската по стоковия кредит се трансферирала от разполагаемия лимит - трансакцията се олихвявала от деня на извършването ѝ с годишен лихвен процент, както тегленето на суми на банкомат.

След усвояването на суми по кредитната карта за кредитополучателя възниквало задължение за заплащане на месечна погасителна вноска, представляваща променлива величина, съобразно усвоената сума до пълното погасяване на задължението.

Твърди се още, че Ю. А. В. преустановила редовното обслужване на револвиращия потребителски кредит на 01.02.2021 г., към която дата било последното плащане по заема, а при забава на една или повече месечни погасителни вноски кредитополучателят дължал обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва за периода на забавата.

При просрочване на две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората непогасена вноска, вземането на кредитора ставало предсрочно изискуемо в целия му размер, включително всички определени по договора надбавки ведно с дължимото обезщетение за забава, предвид което на 07.07.2021 г. на длъжникът била изпратена покана

за доброволно изпълнение, с която кредитът бил обявен за изискуем.

Посочва се, че към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за парично задължение по чл.410 от ГПК в съда непогасеното задължение по револвиращия кредит, отпуснат на Ю. А. В. било в общ размер на 1293.10 лева, като на 01.02.2021 г. кредитополучателят преустановил обслужването на заема, поради което кредитната карта била блокирана и от страна на кредитора било подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК в Районен съд - Нова Загора за следните дължими суми по договор за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта № CARD-18315479, както следва:

- 1200.52 лева - главница;
- 47.72 лева - възнаградителна лихва за периода от 01.02.2021 г. до 07.07.2021 г.;
- 44.86 лева - мораторна лихва за периода от 05.07.2021 г. до 16.11.2021 г.
- законната лихва за забава от датата на завеждане на заявлението за издаване на заповед за парично задължение по чл.410 от ГПК до окончателното изплащане на вземането.

Законната лихва за забава била равна на ОЛП, обявен от Българската народна банка, в сила от 1 януари, съответно от 1 юли на текущата година плюс 10%. Лихвените проценти в сила от 1 януари на текущата година били приложими за първото полугодие на съответната година, а лихвените проценти в сила от 1 юли били приложими за второто полугодие. Законната лихва за забава се изчислявала на дневна база, като дневният ѝ размер за просрочени задължения бил равен на 1/360 част от годишния размер, определен в предходното изречение.

Предвид изложеното, ищцовото дружество моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че в полза на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., клон България съществува вземането по договор CARD-18315479, обективизирано в заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, издадена по ч.гр.д.№ 1278 по описа на Районен съд - Нова Загора за 2021 г., а именно: 1200.52 лева - главница; 47.72 лева - възнаградителна лихва за периода от 01.02.2021 г. до 07.07.2021 година; 44.86 лева - мораторна лихва за периода от 05.07.2021 г. до 16.11.2021 г., ведно със законната лихва, считано от постъпване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК до окончателното изплащане на вземането.

Претендират се разноските в настоящото и заповедното производства, вкл. и юрисконсултско възнаграждение.

При условията на евентуалност, в случай че така предявеният установителен иск бъде отхвърлен поради ненадлежно обявена предсрочна изискуемост на вземането по кредита преди депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, моли съда да приеме, че е предявен осъдителен иск за горните суми.

Ищецът предоставя банкова сметка за погасяване на задължението и прилага писмени доказателства по опис.

Отправя доказателствени искания да се изиска и приложи ч.гр.д.№ 1278 по описа на Районен съд - Нова Загора за 2021 г., както и по преценка на съда да се назначи съдебно-счетоводна експертиза.

Ищецът сочи и особено искане, делото да бъде разгледано в негово отсъствие, а в случай че са налице предпоставките по чл.238 от ГПК, съдът да се произнесе с неприсъствено решение по отношение на ответницата.

На ответницата Ю. А. В. е назначен от съда особен представител адв.М. А. А. от АК – Сливен, които е подал отговор на исковата молба и е изразил становище по иска в срока по чл.131 от ГПК. Счита, че иска е допустим, но неоснователен и недоказан.

Излага, че от Тълкувателно решение № 8/02.04.2019 г. по Тълкувателно дело № 8/2017 г. на ВКС, ОСГТК ставало ясно, че доколкото основанието на установителния иск били твърдените юридически факти, от които произтичало претендираното субективно материално право, била изоставена и практиката за допустимо съединяване на установителната претенция с осъдителна такава в условията на евентуалност, предвид абсолютната идентичност на основание и петитум по двата иска. Уведомяването на длъжника, че кредиторът счита кредита за предсрочно изискуем, направено в хода на исковото производство - с връчване препис от исковата молба на особения представител на ответника на 12.08.2022 г., имало за последица настъпване на изискуемостта от този момент, но не променяло основанието, на което е възникнало вземането и е издадена заповедта за незабавно изпълнение на парично задължение. В процесния случай разликата между главния и евентуалния иск било само във вида на търсената защита. Въвеждането на друго основание, от което произтича вземането, различно от това, въз основа на което е била издадена заповедта за изпълнение не било предпоставка за съединяване на осъдителен иск при условията на евентуалност с предявления по реда на чл.422 от ГПК положителен установителен иск, а в случая заявеният спорен предмет бил един и същ, т.е. налице било недопустимо съединяване на исковите /в този смисъл било и Решение № 135/26.09.2018 г. по т.д.№ 230/2017 г. II т.о. на ВКС и др./. В този смисъл била и принципно възприетата съдебна практика, че при частично уважаване на главен иск е недопустимо разглеждането на евентуален такъв /цитираното по-горе Р № 135/2018, Решение № 210/27.07.2015 г. по гр.д.№ 5600/2014 г. IV г.о. на ВКС, Определение № 310/14.07.2016 г. на ВКС по ч.т.д.№ 1251/2016 г., I т.о. и др./. Ето защо предявения осъдителен иск в условията на евентуалност се явявал недопустим.

Посочва също, че от исковата молба било, която определяла пределите на търсената съдебна защита, ставало ясно че ищеца се стреми да докаже претенция, която можела да се квалифицира като иск по чл.422 във вр. с чл.415 от ГПК за установяване съществуването на изискуемо вземане по Договор за потребителски кредит № CARD-18315479 в общ размер на 1293.10 лв., включващо главница, възнаградителна и мораторна лихва с посочени периоди на олихвяване, ведно със законната лихва, считано от постъпване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК до окончателното изплащане на вземането.

Счита, че искът бил допустим, но неоснователен и недоказан.

Излага възражения срещу иска и обстоятелствата, на които се основават:

Представен бил писмен Договор за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта CARD-18315479 с дата 24.12.2020 г., като страни по същия били „БНП Париба Пърсънъл Файненс С А”, клон България, ЕИК 204915054, като кредитор и Ю. А. В. с ЕГН ***** от друга, като кредитополучател, съгласно който бил предоставен револвиращ кредит в размер на 1000 лева, при годишна лихва и такси за ползването му, посочени в договора, както и дневни лимити за теглене в брой - 1000 лв. и дневен лимит за покупка на ПОС - до размера на кредитния лимит. Посочени били брой погасителни вноски 12 и месечна погасителна вноска в размер на 81.55 лева, годишен процент на разходите 42.80 % и лихвен процент 36.15 %.

Счита, че Договора за кредит бил нищожен поради нарушение на чл.11, ал.1, т.12 от ЗПК, тъй като погасителния план не съдържал разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент и допълнителните разходи. Съгласно чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, договора за заем следвало да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 към закона начин. В процесния договор бил

посочен годишен процент на разходите 42.80 %, но не било ясно, нито какво включва, нито как е бил формиран.

В договора бил обективиран погасителен план, в чл.17 било договорено, че при забава на една или повече месечни погасителни вноски кредитополучателят дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва за периода на забавата върху всяка забавена погасителна вноска, а при просрочие на две или повече вноски, считано от падежната дата на втората непогасена вноска, вземането на кредитора ставало предсрочно изискуемо в целия му размер, включително с всички определени надбавки, ведно с дължимото обезщетение за забава без да било необходимо изпращане на съобщение от кредитора за настъпване на предсрочна изискуемост. Посочен бил размерът на законната лихва за забава на основание ПМС № 100/29.05.2012 г.

Посочено било още в т.12 от договора за кредит, че изпращането на извлечение, отразяващо осъществените трансакции до 15 число на месеца ще се изпраща на адреса на електронната поща на кредитополучателя, която обаче не била посочена в договора, нито били представени доказателства за изпратено такова на адреса на кредитополучателя-ответника в настоящото производство.

В т.15 било договорено кредиторът да може да преразглежда размерът на лихвата и таксите всеки месец, както и влизането в сила на промяната след обявяването ѝ на интернет страницата на дружеството, като при несъгласие кредитополучателят можел да блокира картата си, респ. приемането им при неблокирането ѝ.

Представена била Обратна разписка за доставка на пратка с товарителница № 1051028202784 със съдържание: CARD-18315479- док., пластика, доставена на 06.01.2021 г. Договорът за заем бил реален договор с основание чл.240 от ЗЗД и същия възниквал единствено при предаване, съответно получаване на заемната сума. С представената обратна разписка не се установявало предаването, съответно получаването на заемната сума.

В тежест на ищеца по предявения иск било да докаже наличието на валиден договор за потребителски кредит с посоченото в исковата молба съдържание, размера и изискуемостта на исковите суми.

Съгласно договора за кредит, на кредитополучателя/ответницата в настоящото производство била предоставена сумата в размер на 1000 лв., а се претендирала главница в размер на 1200 лв.

Доколкото вземанията си срещу ответницата ищцовото дружество основавало на твърдения за предоставен кредит, то правоотношенията между страните следвало да бъдат разгледани при съобразяване императивните разпоредби на Закона за потребителския кредит. В тежест на ищеца по предявения иск било да докаже наличието на валиден договор за потребителски кредит с посоченото в исковата молба съдържание, размер и изискуемост на исковите суми.

Освен общите предпоставки за валидност на договор за заем - съгласие за получаване в собственост на пари и предаването им, в същия закон, като условие за валидност на договора за потребителски кредит било предвидено, че съгласието за предоставяне на заем, следвало да бъде обективирано в писмена форма, като били налице изискванията относно конкретното съдържание на договора - чл.10, чл.11, респ. 12 от закона.

Съгласно чл.10, ал.2 от Закона кредиторът не можел да изисква и да събира от потребителя каквото и да било плащане, включително на лихви, такси, комисиони или други разходи, свързани с договора за кредит, които не били предвидени в сключения договор за потребителски кредит, според ал.3 всички изменения и допълнения на договора също следвало да бъдат извършени в писмена форма, удостоверени с подписите на страните.

Несъобразяването на договора с изискванията на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК също представлява самостоятелно основание по чл.22 от ЗПК за недействителност. В съдебната

практика се приема, че уговорка за лихва надвишаваща трикратния размер на законната лихва е противна на добрите нрави. В процесния договор уговорените размери на фиксиран годишен лихвен процент по заема 36.15% и годишен процент на разходите 42.80% многократно и значително надвишавали трикратния размер на законната лихва, поради което настоящият състав на съда ги намирал за нищожни на основание противоречие с добрите нрави - чл.26, ал.1 предл.3 от ЗЗД.

Според чл.20, ал.1 и ал.2 от ЗПК правата, предоставени на потребителите по този закон не могат да се изключват или ограничават, като отказът от права бил недействителен.

В случая, от твърденията на ищцовото дружество и представените копия на документи не можело да се направи извод за надлежно възникнало правоотношение между страните по договор за потребителски кредит. Това било така, защото липсвал писмен документ, материализиращ съпадащите насрещни волеизявления на страните относно конкретен размер на кредита, както и относно договорените лихви и обезщетения за забава.

Постигнатото съгласие за предоставяне на кредит след едностранно определяне размера му, на лихвата и месечна погасителна вноска от кредитора реел. при неяснота у потребителя относно размера на средствата които ще му бъдат предоставени в заем, размера на лихвата която ще плати, размера на месечната погасителна вноска не може да се приеме, като валидно съгласие въз основа на което между страните бил възникнал договор за потребителски кредит.

Нормите от ЗПК предвиждащи ограничения на договорната свобода във връзка с получаването на кредити от потребители и целящи защита на потребителите, включително и тази част от тях, касаещи преддоговорната информация обосновавали извод, че за да е налице съгласие за договора, то следва да е налице ясно изразена воля на потребителя относно обстоятелствата, обуславящи същественото съдържание на договора, като израз на информирано решение и осъзнаване на икономическите последици за потребителя от същото.

В случая не била налице такава. Доколкото сключения договор не отговарял на изискването по чл.11, ал.1, т.7 и т.9, то съгласно чл.22 от ЗПК същият бил недействителен.

В случая особения представител на ответницата счита, че не се дължи и главницата по договора, тъй като ищецът не твърдял, нито пък установявал към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед да е настъпила изискуемост на вземането, респ. задължението на длъжника да върне предоставената му в заем сума.

В общия случай при договори за заем с неопределен срок вземането ставало изискуемо след изтичане на едномесечен срок от поканата. В ЗПК съществувала специална регламентация според която при прекратяване на договор за потребителски кредит с неопределен срок било необходимо отправяне на предизвестие до длъжника, като бил посочен и минимален срок на предизвестие - двумесечен. В случая не се установявало ищецът да е отправил до длъжника двумесечно предизвестие и това да е станало преди подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

Не се противопоставя да бъдат приети представените от ищцовата страна доказателства, но моли съда, да задължи ищцовото дружество да представи оригинала на договора за кредит.

Заявява и че ще се ползва от доказателствата предоставени от ищеца.

На 18.10.2022 г. е постъпила молба с вх.№ 4771, в която юр.П.П. заявява, че не е в със.ие да се яви в с.з., моли да се даде ход на делото в отсъствие на представител на ищеца и поддържа иска. В същата, ищецът заявява, че ще се ползва с всички представени с нея доказателства и моли да се назначи съдебно-счетоводна експертиза с поставени три въпроса.

В о.с.з. особения представител на ответника адв.А. поддържа отговора на исковата молба и не се противопоставя на назначаването на експертиза.

С оглед становището на страните и за изясняване на делото съдът е уважил искането на ищеца и е назначил на вещото лице С. К. С. изготвянето на съдебно-счетоводна експертиза, с въпросите поставени в горецитираната молба.

Постъпили са молби от страните, с които посочват, че приемат заключението на вещото лице и нямат възможност да се явят в насроченото по делото последно открито съдебно заседание.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

За установяване на вземането си в настоящото производство ищецът е представил следните писмени доказателства: вносни бележки, договор за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта № CARD-18315479 оторизационен код a37t4t6a от 24.12.2020 г., съгласие за обработка на лични данни във връзка с искане за отпускане на кредит, или сключване и изпълнение на договор за потребителски кредит - на л.16 от делото, извлечение по кредит CARD-18315479 на л.17 и л.18, обратна разписка за предаването на кредитната карта на л.19, последната покана за доброволно изпълнение на задълженията от 07.07.2021 г., пълномощно № 3540/2022 г. на л.20 от делото, извлечение от основно вписване в търговския и фирмен регистър към 13 март 2018 г. на БНП Париба Лични Финанси на л. от 23 до л.28 по делото, списък с разноси на л.71 от делото, известие за доставяне на л.72 от делото, ч.гр.д.№ 1278/2021 г., както и приобщената по делото съдебно-счетоводна експертиза.

Видно от приетите доказателства по делото, между ищеца БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., Париж рег.№ 542097902, чрез БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България, ЕИК 204915054, като кредитор и ответника Ю. А. В. с ЕГН *****, като кредитополучател на 24.12.2020 г. е сключен договор за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта № CARD-18315479, съгласно който на ответницата е издадена персонализирана пластмасова кредитна карта Мастъркард, представляваща електронен платежен инструмент върху която била записана електронна информация, като на нея били изписани необходимите данни, свързани с оправомощения ползвател на платежната карта, съгласно параграф 1, т.5 от ДР на Наредба № 3 на БНБ и така се извършвала идентификация на кредитополучателя и се осъществявал отдалечен достъп до отпуснатия на кредитополучателя револвиращ кредитен лимит.

С процесния договор за отпускане на револвиращ потребителски кредит на Ю. А. В. бил предоставен револвиращ кредит в размер на 1000 лева, при годишна лихва и такси за ползването му, посочени в договора, както и дневни лимити за теглене в брой - 1000 лв. и дневен лимит за покупка на ПОС - до размера на кредитния лимит. Брой погасителни вноски - 12, месечна погасителна вноска в размер на 81.55 лева, годишен процент на разходите 42.80 % и лихвен процент 36.15 %.

Ищцовото дружество е било коректно в изпълнение на задълженията си, като е направило и опит да уведоми ответника за настъпилата изискуемост.

За вземането си ищцовото дружество е подало заявление по чл.410 от ГПК за издаване на заповед за изпълнение, но са му били дадени указания в едномесечен срок да заведе дело за установяване на вземането си, заради уведомяването на ответницата при условията на чл.47, ал.5 от ГПК.

Безспорно е обстоятелството, че са налице договорни отношения между страните, както и че ищцовото дружество е потърсило правата си в заповедно производство, образувано в Районен съд - Нова Загора.

Видно от ч.гр.д.№ 1278 по описа на Районен съд - Нова Загора за 2021 г., на ищеца е издадена исканата Заповед № 795/01.12.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК за сумите: 1200.52 лв. - главница; 47.72 лв. възнаградителна лихва за периода от 01.02.2021 г. до 07.07.2021 г.; 44.86 лв. мораторна лихва за периода от 05.07.2021 г. до 16.11.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от 29.11.2021 г. - датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното им изплащане.

Съобразно определеният му от съда едномесечен срок за предявяване по исков ред на претенцията му срещу ответника, на 12.04.2022 г. в Районен съд – Нова Загора е постъпила искова молба от БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., Париж рег.№ 542097902, чрез БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България, ЕИК 204915054 против Ю. А. В. с ЕГН *****.

В законоустановения срок по чл.131 от ГПК ответницата Ю. А. В., чрез назначеният ѝ особен представител адв.М. А. А. от АК – Сливен представя отговор по предявения срещу него иск в горния смисъл.

С писмени молби страните са заявили, че приемат представеното на 21.11.2022 г. заключение на вещото лице С. К. С. по назначената му съдебно-счетоводна експертиза, съгласно която е извело, че:

1. Процесният кредит е усвоен в размер на 1004.51 лв., представляващи както следва:

- 739.00 лв. - цена на закупената стока.
- 66.51 лв. - цена на застраховка „Сигурност на плащанията”
- 190.00 лв. - теглена сума в брой на 06.01.2021 г.
- 5.80 лв. - такса теглене
- 3.20 лв. - такса справки.

2. Към датата на завеждане на заявлението по чл.410 от ГПК в „БНП Париба Пърсънъл Файненс” С.А. към Ответника Ю. А. В. е осчетоводено задължение, както следва:

- Главница - 1200.52 лв.
- Възнаградителна лихва - 47.72 лв.
- Мораторна лихва за периода от 05.07.2021 г. до 16.11.2021 год. в размер на 44.86 лв.

3. Към момента на изготвяне на настоящото заключение - 20.11.2022 г. размерът на задължението на ответника по процесния кредит е както следва :

- 1200.52 лв. - Главница.
- 47.72 лв. - възнаградителна лихва.
- 168.08 лв. - мораторна лихва за периода от 05.07.2021 г. до 20.11.2022 г.

Съдът също кредитира заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Исковата молба отговаря на изискванията на чл.127 и чл.128 от ГПК.

Предявения иск е с правно основание чл.422 във вр. с чл.415, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1, пр.1 от ЗЗД.

Иска се да бъде установено вземането на ищеца, досежно стойността на неизплатени суми по Договор за револвиращ потребителски кредит под формата на кредитна карта MasterCard № CARD-18315479, сключен между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД и Ю. А. В.. Ищцовото дружество коректно е изпълнило задълженията си и е предоставило на ответника сума в размер на 1004.51 лв., представляващи: 739.00 лв. - цена на закупена стока - телевизор марка „JVC“ от „Технополис България“ ЕАД, 66.51 лв. - застраховка „Сигурност на плащанията“, 190.00 лв. - теглена сума в брой на 06.01.2021 г., 5.80 лв. - такса теглене и 3.20 лв. - такса справки, видно от заключението на вещото лице.

Ответницата от своя страна не е изпълнявала своите задължения и въпреки поканите от страна на ищеца е влязла в просрочие, поради което последният на 29.11.2021 г. е подал Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК и по образуваното ч.гр.д. 1278/2021 г. по описа на Районен съд – Нова Загора и е издадена Заповед № 795 от 01.12.2021 г. и съобразно определеният му от съда едномесечен срок за предявяване по исков ред на претенцията му срещу ответника, на 12.04.2022 г. в Районен съд – Нова Загора е постъпила искова молба.

Съгласно разпоредбата на чл.79, ал.1 от ЗЗД, ако длъжникът не изпълни точно задължението си, кредиторът има право да иска изпълнение, заедно с обезщетение за забавата. Това право принадлежи само за изправната страна по договора.

Съдът намира иска за процесуално допустим – предявен е от легитимирана страна в законоустановения срок при наличието на правен интерес.

По същество съдът намира иска за основателен по следните съображения:

При възприетата правна квалификация, съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 от ГПК за разпределение на доказателствената тежест в гражданския процес, в тежест на ищеца бе да докаже обстоятелствата на които се основава претенцията му, в това число размера на дължимите от ответника суми, както и за уведомяването му.

В тежест на ответната страна бе да докаже изплатила ли е задължението си изцяло или частично.

С оглед така разпределената доказателствена тежест се ангажираха доказателства, от съвкупният анализ, на които остана безспорно, че БНП Париба Пърсънъл Файненс и Ю. А. В. са били обвързани от валидно облигационно отношение, съгласно което дружеството му предоставило револвиращ кредит, а тя се е задължил да го върне, ведно с дължимите лихви, такси и разходи. Видно от назначената от съда съдебно-счетоводна експертиза, посочените по-горе суми са усвоени от ответницата.

Кредитополучателят В. не е изпълнила поетият от нея ангажимент да заплаща минимална месечна погасителна вноска, като е преустановил плащането на вноските по кредита, поради която забава в заплащането им Кредитодателят ѝ е отправил последна покана, след което е пристъпил към събирането на дължимите суми по съдебен ред.

Оспорванията на предявените иски от ответната страна, като неоснователни и твърденията на особения представител на ответника адв.А. за неравноправни клаузи и пр. съдът намира за неоснователни и недоказани.

Видно от приетите от съда писмени доказателства по делото, а и от заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза, което бе прието и от страните, а и съдът го кредитира съда, исковите претенции се явяват основателни и доказани безспорно и в пълен размер, поради което съдът следва да ги уважи, така както са претендирани.

Ответната страна не ангажира доказателства, с които да докаже, че ответницата В. е

погасила задължението си по договора.

От горепосоченото е видно, че последната се явява неизправната страна по договора.

Предвид уважаването на установителния иск в цялост, предявения в условията на евентуалност осъдителен иск за тези суми не следва да бъде разглеждан.

Относно разноските:

При този изход на делото съдът намира искането на ищеца за присъждане на съдебно-деловодни разноски в настоящото производство за основателно, като с оглед на представените доказателства за реално извършени такива и при спазване на правилата на чл.78, ал.1 от ГПК, в негова полза следва да се присъди сума в размер на 750.00 лв. общо, от които 50.00 лв. държавна такса, 300.00 лв. възнаграждение за особен представител, възнаграждение за вещо лице 300.00 лв. и юрисконсултско възнаграждение 100.00 лв.

Съгласно съдебната практика съдът, разглеждащ иска по чл.422, ал.1 от ГПК, следва да се произнесе и по отговорността за разноските в заповедното производство в зависимост от резултата на спора. Ето защо, ответникът, съобразно изхода от спорното исково производство, дължи на ищеца и направените в заповедното производство разноски в размер общо на 75.86 лв., от които 25.86 лв. държавна такса и 50.00 лв. юрисконсултско възнаграждение.

По изложените мотиви и на основание чл.235 от ГПК, Районен съд – Нова Загора.

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.422, ал.1 във връзка с чл.415 от ГПК, по отношение на Ю. А. В. с ЕГН ***** с поС.ен и настоящ адрес: ****, **ЧЕ ДЪЛЖИ НА** БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., Париж рег. № 542097902, чрез БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България, ЕИК 204915054, вписан в Търговския регистър при Агенцията по вписванията, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1766, ж.к. Младост 4, Бизнес Парк София, сгр.14, представлявано от Д.Д. - Заместник управител, **СУМАТА** в общ размер 1293.10 лв. /хиляда двеста деветдесет и три лева и десет стотинки/, от които: главница по Договор за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта CARD-18315479 с дата 24.12.2020 г. - 1200.52 лв. /хиляда и двеста лева и петдесет и две стотинки/, 47.72 лв. /четиридесет и седем лева и седемдесет и две стотинки/ възнаградителна лихва за периода от 01.02.2021 г. до 07.07.2021 г., 44.86 лв. /четиридесет и четири лева и осемдесет и шест стотинки/ мораторна лихва за периода от 05.07.2021 г. до 16.11.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на Заявлението по чл.410 от ГПК - 29.11.2021 г. до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, Ю. А. В. с ЕГН ***** с поС.ен и настоящ адрес: ****, **ДА ЗАПЛАТИ НА** БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., Париж рег. № 542097902, чрез БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България, ЕИК 204915054, **СУМАТА** от 750.00 лв. /седемстотин и петдесет лева/, разноски в настоящото производство.

ОСЪЖДА, Ю. А. В. с ЕГН ***** с поС.ен и настоящ адрес: ****, **ДА ЗАПЛАТИ НА** БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., Париж рег. № 542097902, чрез БНП

Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България, ЕИК 204915054, **СУМАТА** от 75.86 лв. /седемдесет и пет лева и осемдесет и шест стотинки/, представляваща направените разноси в заповедното производство по ч.гр.д.№ 1278 по описа на Районен съд - Нова Загора за 2021 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд - гр.Сливен в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Нова Загора: _____